

...vorderingen te bevrijden. Met eenen nieuwen Divan, eenen echt Turkschen Divan, vriend van Europa, maar willende te huis meester blijven en tegenstand te doen aan den tegenstandigen invloed van al de gezanten, kan de Egyptische zaak spoedig geschikt worden. Dit is ten minste onze hoop. Van het oogenblik, dat Egypte de natuurlijke bondgenoot van Turkije wordt, is het protectoraat van Rusland vernietigd en de Europeesche invloed te Konstantinopel door eenen Musulmanschen vervangen; van dat oogenblik af verkrijgt het Ottomaansche rijk, in twee gelijke middelpunten van magt verdeeld, die beiden hetzelfde belang hebben, om zich tegen de Europeesche overheersching te verdedigen, waarmede men zoo dikwijls Turkije en Egypte heeft bedreigd, in die beide deelen het verbindende vermogen, dat hetzelfde alnu in zijne te groote uitgestrektheid mist, en de Oostersche volken kunnen aldan de voortgang hunner beschaving ontwikkelen, zonder van hunne Nationale onafhankelijkheid afstand te doen.

Nopos het gerucht, dat de Fransche bank aan die van Engeland een voorschot van 57 miljoen francs zoude doen, leest men in een der dagbladen de navolgende bijzonderheden:

De Staat van den Wissel in Engeland sinds eenigen tijd aanleiding gevende tot eenen sterken uitvoer van muntspieën, heeft de bank van Engeland zich blootgesteld gezien, moeilijkheden te ondervinden, van welke de terugwending noodlottig zoude geweest zijn. Wij vernemen, dat er tusschen de Engelse bank en eenige aanzienlijke bankiershuizen alhier schikkingen zijn getroffen, die het verbroken evenwicht moeten herstellen, en aan een groote instelling veroorloven het crediet te hernemen, dat aan hetzelfde toekomt. Deze daadzaak is nieuw in de geschiedenis van de financiële betrekkingen der beide landen, en tevens te gewichtig om daarop niet uitvoeriger terug te komen. Voor het oogenblik bepalen wij ons met daarvan melding te maken. (Zie Londen.)

Berigten uit Monte-Video van 15 Mei jl., melden, dat men aldaar elk oogenblik het uitbreken van een omwenteling te gemoet ziet. De Argentynsche troepen, en die van Entrerianas hebben een vijandige vertooning tegen Monte-Video gedaan, en het Oostelijke grondgebied betreden. Men spreekt ook veel van een Fransche expeditie, die aldaar wordt verwacht.

ENGELAND.

Londen 27 Julij. Het gerucht heeft zich ter beurze verspreid, dat de Engelse bank een even gewichtige als ongewone operatie heeft ondernomen, en alles duidt aan, dat dit gerucht gegrond is. Men zegt, dat er een schikking heeft plaats gehad met de Fransche bank, ten gevolge waar van deze laatste instigting de magtiging verleend heeft, om wissels op haar te trekken; niet regstreeks, want dit verbiedt hare constitutie, maar door tusschenkomst van eenige Parijsche bankiers-huizen, aan welke de bank van Frankrijk de fondsen zal verschaffen voor de wissels, die op de bedoelde huizen voor hare rekening zullen getrokken worden.

Deze wissels, zegt een der Engelse dagbladen, zullen noodwendig op onze beurs hetzelfde gevolg hebben, als een uitvoer van goud in ruil van banknoten, omdat de tegenwaarde aan de Engelse bank zal moeten voldaan worden, terwijl het overigens de gewone uitwerking van commerciële wissels zal hebben, namelijk, om den wisselkoers te doen rijzen. Een ander meer gewichtig gevolg van dezen maatregel is, om de Engelse bank tegen over de Fransche bank in den toestand van eenen geldruimer te plaatsen.

Men zegt ook, dat de Engelse bank waarborgen voor de terugbetaling heeft gegeven, bestaande in een voldoende aantal lijfrenten.

Wat er overigens ook van gezegde overeenkomst moge zijn, zoo veel is zeker, dat de graaf d'Angout, gouverneur van de Fransche bank, die voornemens was een reis door onze fabriekdistricten en Schotland te doen, plotseling naar Parijs is terug gekeerd, en dat de vroegere gouverneur der Londense bank, de heer F. A. Curtis, zich mede derwaarts heeft begeven en gevolgd is, of weldra zal gevolgd worden, door een der deelhebbers in die bank, welke veel papier op Parijs heeft afgegeven.

Als een gerucht werd gisteren in de city verspreid, dat men in een vergadering der directieuren van de bank had beraadslaagd, of men den interest tot 6 pCt. zou verhoogen, doch dat, tot de stemming overgegaan zijnde, men alleen ten gevolge van de beslissende stem des gouverneurs tot het tegenovergestelde heeft besloten. Van 1773 tot 1822, dus negen en een halve eeuw, was de interest van de bank niet hooger dan 5 pCt., en sedert het laatste tijdperk was dezelve zelden gedurende zes maanden 5 pCt. geweest.

Gisteren avond heeft het Lagerhuis zich bijna uitsluitend bezig gehouden met de gewichtige vraag, of het Charter van de bank van Ierland al of niet verlengd zal worden. De kanselier van de schatkist stelde voor, om dit charter, met al de privilegiën van de bank, tot het jaar 1844 te verlengen, als wanneer ook het charter van de bank van Engeland ten einde zal gelopen zijn, om alsdan, de belangen der beide banken te gelijk in overweging te nemen. Het voornaamste privilege van de bank van Ierland bestaat in het uitsluitend recht, om in Dublin en 30 mijlen in het ronde bankpapier voor geld uit te geven. Tegen het voorstel van den kanselier, stelde de heer Hume, na een lange redevoering, een ander voorstel over, om namelijk de privilegiën van de bank van Ierland niet te verlengen, welk voorstel, met 112 tegen 36 stemmen, verworpen werd, terwijl het voorstel van den kanselier, naardien het te laat was geworden, tot een nadere gelegenheid aangehouden werd. Het is niet mogelijk in een kort bestek op te geven alles, wat bij deze gelegenheid voor en tegen een stelsel van vrijheid in het banken gezegd is; wij moeten ons bepalen bij het vermelden van hetgeen nog verder door den kanselier voorgesteld werd. De schatkist betaalt aan de bank van Ierland voor een leening van 2,630,000 £ haar gedaan, jaarlijks 4.76 per cent; nu stelde de kanselier voor, dit op 3½ pCt. te brengen. Dit mogt sommigen voorkomen nog te veel zijn, doch men moest in aanmerking nemen, dat de bank van Ierland al de zaken van het gouvernement voor niets waarneemt; terwijl men aan de bank van Engeland daarvoor jaarlijks een aanmerkelijke som betaalt. Het stelde hij voor, om de 900,000 £ exchangebills, welke de bank van Ierland in handen heeft, en waarvoor zij achterstallige tienden voor het gouvernement betaald heeft, terug te nemen en daarvoor consols te geven. In het voorbijgaan merkte de kanselier op, dat de bank van Ierland hare

Er is iets onbegrijpelijks in de natuur, of, laten wij liever zeggen, in het zedelijk gevoel, waardoor twee eensgestemde zielen elkander, zonder dat daartoe een enkel woord vereischt wordt, hare aandoeningen mededeelen. Het is een taal, welke alleen de liefde leert, alleen de liefde verstaat. Het was die taal, waarin beiden zich, wel is waar, slechts voor een oogenblik, onderhielden; doch welk oogenblik over heider levenslot besliste.

Nadat VAN GRIENSWALD den jeugdigen EBERHARD in eenen kerker had doen opsluiten, kwam hij bij zijne dochter. Zijne onstuimige vreemde (indien werkelijke) vrede het deel der boezen zijn kan) joeg haar een' nieuwen schrik aan. «Beoog mij den kerker toe,» zeide hij; «ik wil aan het geluk, dat mij te baat is gevallen, eenen dank wieden... Ik heb eenen rijken bruidegom voor u verzorgd; alles wat VAN STAUFEN bezit, staat ter mijner beschikking; voor alles, wat ik van hem vorder, heb ik zijnen zoon als gijzelaar in mijne magt.» Deze boomardige taal deed BRUNHILDE verbleeken. Hare lippen proefden den wijn niet; zij roerden nauw den rand des bakers aan, en met sidderende hand reikte zij hem haren vader toe. Het lot van den jongeling ging haar ter harte, doch het beklamde haar vreesachtig gemoed, dat zij, door op middelen tot deszelfs bevrijding te denken, misdadig jegens haren vader werd.

VAN GRIENSWALD liet intusschen een verklaring aan VAN STAUFEN afgaan en vorderde als losprijs voor zijnen zoon het beste gedeelte van zijne goederen, met bepaling van het tijdsbestek, waarin hij een beslissend antwoord verlangde; zoo het uitbleef of niet met zijne begeerte instemde, zou men den gevangene het bevel van het lichamen scheiden.

Het is een geluk voor de menscheit, dat het geweld zelden getrouwe dienaren heeft en het belang alleen zich aan hetzelfde hecht. Ook onder de knechten van den heer VAN GRIENSWALD was er menigeen, die hem verfoede, en alleen uit noodwang naar de oogen zag. Een dergelven bevond zich nog in dien leeftijd, waarin eens dure ondervinding het gevoel nog niet aan koele berekeningen heeft onderworpen. Op zijne beurt had deze voor den kerker van EBERHARD de wacht. Zijn meewarige blik had den gevangenen vertrouwen ingeboezemd, hetgeen weldra voor den laatste de gelukkige gevolgen had.

EBERHARD had in het gelaat van BRUNHILDE een belangstelling bespeurd, welke hem in den kerker troostte, en hij gevoelde, dat ook zij

banknoten tot zulk een volmaaktheid gebragt heeft, dat het genoegzaam onmogelijk is dezelve na te maken. In de laatste vier jaren had men, in weerswil van den grooten omloop dezer noten, slechts voor een bedrag van £ 745 valsche banknoten ontdekt. Hij sprak ook met den grootsten lof van de Joint Stock-Banken in het inwendige van Ierland, en van het gemak en de zekerheid, welke zij voor het publiek opleveren; hij zeide voornemens te zijn, dezelve te begunstigen, voor zoo veel dit, zonder de bank van Ierland te benadeelen, konde geschieden, en wilde aan deze banken het recht toestaan, niet om in Dublin banknoten uit te geven, maar om aldaar kantoren op te rigten, op welke zij wisselbrieven of acceptatiën zullen kunnen afgeven, of door welke zij zich kunnen laten betrekken, mits deze wisselbrieven niet onder de 10 £ zijn, en niet korter dan 10 dagen te loopen hebben.

Op de vraag van sir R. Peel, aangaande de jongste gebeurtenissen in Syrië, antwoordde lord John Russell, bij afwezendheid van den secretaris van Buitenlandsche zaken, dat het gouvernement daaromtrent een berigt had ontvangen, waarin echter weinig bijzonderheden waren medegedeeld, maar, dat hetzelfde authentiek was, en van geheel het verslaan van het Turksche leger, met verlies van al deszelfs geslacht, kennis gaf; zoo als zulks reeds door de dagbladen was medegedeeld.

Na het indienen van verschillende petitiën, gaf gisteren avond het rapport, betreffende den toestand van Ierland, in het Hoogerhuis, aanleiding tot eenige woordwisseling, daar lord Brougham een papier ter tafel bragt, waarin hij met aanwijzing der bladzijde op gaf, op welke zinsneden in het gezegde rapport, hij voornemens was de aandacht der lords te vestigen. Daar deze handelwijze echter eenige afkeuring vond, nam lord Brougham het stuk terug, bepaalde zijne motie op den 6 Augustus aanstaanden, en sloot niet te zeggen: Dat wanneer dezen avond, eenig doorluchtig vreemdeling de zitting der Lords had bijgewoond, hij waarschijnlijk niet hetgeen gedurende deze woordwisseling was voorgevallen, zou hebben verondersteld, dat hij, (lord Brougham), het grootste gewigt, de grootste autoriteit en den grootsten invloed in het Huis bezat; terwijl het maar al te waar was, dat hij niet meer gewigt, niet meer autoriteit, niet meer invloed bezat, niets meer voor de Lords betekende, dan de edele burggraaf, aan het hoofd van het gouvernement van H. M. geplaatst. Dit op scherpsneden toon uitgesproken gezegd, verwekte groot gelach.

De bill aangaande Neder-Canada werd, na lange discussiën, met eenige amendementen in commissie gebragt, en het rapport omtrent dezelve zal aanstaanden Maandag worden gedaan.

De bill betreffende den slavenhandel van Portugal werd voor de eerste maal gelezen, en de tweede lezing van dezelve is op Maandag aanstaanden bepaald.

Dezer dagen is in het Lagerhuis beraadslaagd over den invoer van een lading koffij, komende van Sierra Leona, doch waarvan de belasting gevorderd is, als of het vreemde koffij was; en sprak de heer Ewart tevens over de noodzakelijkheid, om door het verminderen der belasting, in het algemeen den vrijen handel te bevorderen, waardoor ook de slavenhandel het best onderdrukt zoude worden. De heer Thompson zeide, niets te hebben, tegen de overlegging der gevraagde stukken, welke echter nauwkeurig het drukken waardig zijn. Hij zeide verder, dat hij het met den voorsteller eens was, dat, hoe meer gemeenschap en handel men met de kust van Africa hield en dreef, hoe spoediger de slavenhandel van zelve vervallen zoude. De vermindering der inkomende rechten op goederen van Africa komende was zeker daartoe een geschikt middel, en hij liet dus zijn oog bestendig over de tarieven gaau, en had reeds eenige artikelen verminderd; doch een vermindering van belang kon zich niet tot Africa bepalen, maar moest zich over al de koloniën uitstrekken; en wat eindelijk de koffij aangaat, hij wist niet, dat er eenige op de kust van Africa geleid wordt, maar hij wist, dat er veel koffij van andere plaatsen, onder den naam van koffij uit de Africaansche koloniën ingevoerd wordt, tot nadeel van de schatkist; enz. De zaak is, dat de koffij aan de heeren Foster en Smith gezonden onder een zwaar vermoeden lag van niet uit een Engelse, maar uit een vreemde, en wel uit een Hollandsche kolonie afkomstig te zijn, en dus geen aanspraak had op de lagere belasting. De heeren Foster en Smith hebben echter nog gisteren in een advertentie in de dagbladen het publiek verzekerd, dat hunne koffij in Sierra Leona gegroeid is.

DUITSCHLAND.

Wenen 22 Julij. De jongste berigten uit Konstantinopel van den 10 dezer melden, dat de tijding van de nederlaag van Halil-Pacha, wel is waar, eenen diepen indruk bij de Porte heeft te weeg gebragt, doch dat de Turkische hoofdstad de volmakteste rust geniet. Chosrew en Halil-Pacha ontwikkelen de meeste geestkracht. De eerste vooral bezit het meest onbeperkte vertrouwen van den Sultan. In den *Chatt* of den brief, waarbij hij tot Groot-Vizier wordt benoemd, komt, onder anderen, de volgende zinsnede voor: «Ik heb u uit eigen beweging tot de verheven betrekking van Sadrazam (Groot-Vizier) verheven, met onbepaalde volmagten tot mijnen plaatsvervanger gekozen en u de leiding toevertrouwd der binnenlandsche zaken, van het finantieel wezen, van het leger, en in het algemeen van alle aangelegenheden des rijks.»

Op den 5 dezer heeft de Sultan voor de eerste maal een plechtig bezoek in de Moskee afgelegd, ten einde aldaar naar alomtegenwoordig het vrijdagsgedeb te verrigten. Z. H. heeft bij zijne terugkomst het graf van zijnen doorluchtigen vader bezocht.

De Groot-Heer heeft den 9 dezer des avonds het oude Surail te Konstantinopel betrokken, hetgeen nu weder, even als in vroegere tijden, de residentie des Sultans zal worden.

Van de vloot van den Kapudan-Pacha heeft men tot het vertrek van den post geen nadere berigten ontvangen.

Onmiddellijk na het ontvangen van de tijding, dat de Sultan Mahmoud was overleden, hebben alhier herhaalde conferencien plaats gehad, waarbij de aartsbischopen Lodewijk en Frans Karel, vorst Metternich, de kolonel Kolowrat, de graaf Hardegg, de minister van Oorlog en directeur der artillerie tegenwoordig waren. Heden heeft er wederom een gelijke bijeenkomst plaats gehad.

HANOVER 24 Julij. Tot dus verre heeft men nog geen antwoord ont-

meer dan belangstelling bij hem had opgewekt: hij aarzde dus niet zich tot haar te wenden. Zijn vertrouweling voorzag hem, hoe gebrekkelijk dan ook, van schriftgeerdenschap, en deed aan BRUNHILDE het volgende briefje toekomen:

«Hemelch wezen! geene nederlijke bevalligheid zou genoegzaam zijn om u dien naam te doen geven; maar ik heb in uwen blik gelezen, en de reinheid van uwe ziel straalt er mij uit toe. Ik kan mij in u niet bedrogen hebben, gij zult geen ongelukkige, wien gij mogelijk redden kunt, verdragen. Voor de hulp, welke gij mij zult bewijzen, verpand ik u mijn woord u in alles te zullen gehoorzamen, al ware het ook, dat gij van mij eischte mij aan een vader te onderwerpen, met wiens wredeheden uwe deugdzame ziel niet kan instemmen; mijn lot en levens stel ik uwe handen; gij kunt mij diep ellendig of hoogst gelukkig maken.»

Weldra was een geregeld onderhandeling, door middel van den vertrouweling, gevestigd. Hoezeer BRUNHILDE nog altijd bij zich zelve met de gedachte van hetgeen zij aan haren vader verschuldigd was, te kampen had, behield echter het verlangen om een leven, dat haar dierbaar geworden was, te redden, de overhand; immers, zelfs de godsdienst schreef haar voor eenen ongelukkige te verlossen en haren vader eenen moord te besparen.

Intusschen was reeds een goed gedeelte van den tijd, welken de geweldenaar den heer VAN STAUFEN tot beraad had gelaten, voorbij gesnel; toen VAN GRIENSWALD genoodzaakt was, zijn kasteel gedurende drie dagen te verlaten, ten einde met eenen edelman van gelijken aard een plan tot den aanval tegen eenen derde te beramen. Dit wist BRUNHILDE, en die tijd moest worden waargenomen, wilde men anders niet alle hoop op redding verliezen. Ook de onderhoorigen van gestrengere meesters maken doorgaans van derzelver afwezendheid gebruik om vrijer te ademen; dit was dan ook het geval op het slot van GRIENSWALD: wanneer de norsche ridder niet tegenwoordig was, gaven zich zijne bedorven knechten aan buitensporigheden over. Te meer was zulks nu het geval daar VAN GRIENSWALD twee zijner getrouwste handlangers met zich nam. Eenige amen wijn werden ten beste gegeven, en eer de avond viel was de bezetting van het kasteel, behalve zij, die in liet geheim waren, door een bedwelmenden roes bevangen. De gevangenebewaarder inzonderheid had zich zoodanig te gedragen, dat men, zonder dat hij het bespeurde, den sleutelriem van

vangen op de beide koren na elkander aan Z. M. den Koning van wege stad ingeleverde petitiën, ter opheffing van de tegen Rumaan gesuspendie. In de eerste petitie moet men zich hoofdzakelijk daarop bered, dat, volgens de grondwet van 1833, men geen suspensie van Rumaan geldend kan beschouwen; dat de staatsraad, aan wiens goedkeuring de is onderworpen, zonder toestemming der Stenden is daargesteld, en man niet vooral in zijne verdediging is gehoord, maar dat dadelijk tot hem de executie is uitgesproken. In de tweede petitie wordt, naar men op een betamelijke wijze beloofd, dat, bij de onrust, waarin de stad keert, de magistraat zich verplicht oordeelde dezelve in te leveren.

De heden door den Landdrost ingetrokken petitie der burgers, om goedkeuring, over het door de magistraat gehouden gedrag te bevestigde reeds 600 onderteekenen.

Gisteren is, ten gevolge eener estafette van Osnabruck, de algemeene acht luitenant-generaal van Halkett derwaarts gezonden.

Uit Hildesheim zou men geantwoord hebben, dat men de troepen, zich aldaar bevinden, en aan wien het bevel is uitgevaardigd om zich in Hanover te begeven, niet ontheeren kan.

HAMBURG 25 Julij. H. M. de hertogin van Braganza is heden met Engelsche stoomboot *Lighthouse* naar Engeland vertrokken. De heer J. Bowring is alhier aangekomen, en zal zich naar Berlijn begeven.

Part. Corresp. FRANKFORT 26 Julij. De berigten uit Alexandrië den 6 dezer bevatten nadere bijzonderheden, nopens den veldslag van Nezh, die echter in de hoofdzak met de reeds van elders bekende overeenkomsten.

Van den anderen kant wil men ook uit St Petersburg weten, dat, het bekend worden van den dood des Sultans, de Russische regering noodige maatregelen zoude hebben genomen, om des noodt met kracht van wapenen in de Oostersche aangelegenheden tusschen briden te treden, overeenkomstig de bepalingen van het tractaat van Unkiar-Skelessi.

Het bevestigt zich, dat de Bondsvergadering zich in hare zitting gisteren met de Hanoversche kwestie heeft bezig gehouden. Ook meldt men dat onderscheidene steden in Hanover aan den magistraat der hoofdstad adressen hebben ingezonden, ter goedkeuring van het door dezen gehouden gedrag.

STADSNIJEUWS.

Door Burgemeester en Wethouders der stad Amsterdam is herinnerd, dat heeren Wijkmeesteren en Collectanten, op Dingsdag den 30 Julij e. l. aan de huizen zullen rond gaan, ter inzameling van liefdegaven voor de ongelukkigen te Sloten.

Door Commissarissen van de Bank van Leening, binnen deze stad, is ter kennisne gebragt, dat gedurende de maand Augustus 1839, in het Locaal der Publieke Verkoopingen, in te gaan op den O. Z. Voorburgwal, hoek van de Lombardsteeg, des voormiddags ten 9½ ure, om contant geid, zal plaats hebben, de gewone maandelijke verkoop der verstaane Panden.

De Criminele Regtbank in Holland heeft op heden Johan Hendrik Hase, schuldig verklaard aan het toebrengen van slagen aan eenen agent van de gewapende magt, rebelli, gepaard met bloedstorting; en hem dien ten gevolge veroordeeld tot een gevangenis in een huis van correctie, voor den tijd van één jaar; mitsgaders in de kosten van het regtsgeding.

Aangekomen en gelogeed, in het Hof der Nederlanden, Doelenstraat, Z. K. H. Prins George van Pruisen en gevolg.

In den Doelen, Doelenstraat, graaf W. Metternich; baron van Bongart; graaf van Hoensbroeck; en de heer Arthur van Knobelsdorff, luitenant in Pruisische dienst.

In de Keizerskroon, Kalverstraat, de heer W. Nakkers, referendaris.

In den Doelen, Singel, de heer H. David, raadsheer.

(Oproepingen.)

Willem de Ridder, Schutter Plaatsvervanger bij het 3de bat. der afdeeling Utrechtse schutterij, Cornelis Stortenbeck, dieneende bij het regiments, Louis Mühlman, dieneende bij het 2de bat. jagers, en Adrianus Bosman, van het batt. artillerie-schutterij, allen aan het Commissariaat voor de Militaire Zaken. A. E. Berg en Barend Broekman, beiden ter Secretarie der stad.

GETROUWD. 25 Julij S. J. R. van de Poll en P. H. van Eijs. — J. H. Timme en A. C. Uyt den Bogard. — K. M. Fries en S. A. van Gessel Leen. — H. Provó Kluit en A. C. Assink. — 28 Julij M. J. Steinbacher en J. Hae.

BEVALLEN. 26 Julij E. M. Jansen, geb. de Wit, D. — Te Zaandam, N. Smit, geb. Eckenhaajns, D. — Te Sourabaya, 14 Maart, J. C. Schlegel, geb. Stoltz, Z.

OVERLEDEN. 24 Julij A. C. Keune, geb. Ter Weijer, 28 j. — Te Abcoude, J. M. G. van Kempen, 8 m. — Te Oosterbeek, 22 Julij, M. J. de Visser, wed. J. Scholten, 59 j. — Te Zaanam, 27 Julij, K. van Heijningen, 48 j.

Door Buitengewone Gelegenheid.

PARIS 28 Julij.

In eenen particulieren brief leest men, dat er goede redenen bestaan om te gelooven, dat, behalve den Kapudan-Pacha, ook de groot-vizier Chosrew Pacha en de groot-seraskier Halil-Pacha de zaak des jeugdigen Sultans afvallig zouden geworden zijn, en aan Mehmed-Ali den Ottomaanschen schepter aangeboden hebben. Sultan Abdul-Medschid zoude, volgens denzelfden briefschrijver, in eenen verstandeloozen toestand verkeeren. Dit berigt vereischt echter nadere bevestiging, te meer omdat Chosrew steeds als de persoonlijke vijand van den Egyptischen Onder-Koning is voorgesteld geworden.

BRUSSEL 29 Julij.

De *Observateur* bevat het belangrijke berigt, dat den 27 dezer te Arlon een koerier uit Brussel is aangekomen, dépêches overbrengende voor den

zijn lijf losgespte. Als een der knechten van VAN GRIENSWALD vermoord, ging EBERHARD het slotplein over; BRUNHILDE stond aan het venster; hij wenkte haar het vaarwel toe, en het kostte hem moeite zich te verwijderen; angstig gaf zij hem door teekenen te kennen, zich voort te spoeden, en haar angst werd te grooter, daar zij vreesde, dat de bewakers van het slot, hoezeer door den wijn bedweld, aan de houding van EBERHARD den edelen junker, zelfs in het knechtsgewaad, zouden herkennen. De bevrijde begaf zich, vergezeld van WOLF, (zoo heette de vertrouweling) in een bootje en roede naar de overzijde van het meer; laatstgenoemde wachtte zich wel er terug te keeren, daar hij maar al te goed wist, wat hij van den toorn eens zoo wreeden meesters te duchten had. Het bootje zag men den volgenden dag ledig op het meer dobberen. (Het Vervolg hierna.)

BLADVULLING.

De graaf DE POLIGNAC was hoog in aanzien bij BUONAPARTE gestegen, doch om een oorzaak, welke men nimmer te weten is gekomen, schond hij het vertrouwen, dat zijn Vorst in hem stelde. Zoodra BUONAPARTE de trouweloosheid van zijnen gunsteling ontdekte, beval hij diens gevangenneming. Den volgenden dag zou POLIGNAC voor de regtbank verschijnen, om waarschijnlijk veroordeeld te worden, daar zijne misdaad niet in twijfel getrokken werd. In dezen tusschentijd verzocht en verkreeg mev. DE POLIGNAC gehoor bij den Keizer. «Het spijt mij om uwen wille,» zeide de Keizer, «dat uw echtgenoot in een zaak is betrokken, die met zoo vele ondankbaarheid gekenmerkt is.» «Hij is intusschen zoo schuldig niet, als Uwe Majesteit veronderstelt.» «Kent gij de handtekening van uwen echtgenoot?» vroegde BUONAPARTE. Een bevend ja ontglipte den mond der angstige gravin. «Ziedaar, mevrouw,» sprak nu de Keizer, een brief uit herkende het schrift, en viel in ontzag. Zoodra zij weder bijgekomen was, gaf BUONAPARTE haar den brief terug. «Neem denzelfden, mevrouw! Die hier is voor aan den haard!» Mev. DE POLIGNAC vatte dadelijk het belangrijke geschrift, wierp het op het vuur, en in één oogenblik was de brief door de vlammen verteerd. Het leven van POLIGNAC was gered; zijne oer echter kon zelf door de edelmoedigheid van den Keizer niet behouden worden!

PITGEVER, EN DIRECTEUR,

REDACTED BY A: ZWERNARDT

ESPRUKI DU A: ZWELSAARDT